

UNHA ÍNTIMA CONVICCIÓN

Antoine Raimbault, 2018

583

ESTREA EN NUMAX: 30.08.2019 | V.O.S.E. | +12

Une intime conviction (2018, 110')

Dirección: Antoine Raimbault

Guión: Antoine Raimbault

Elenco: Marina Fois, Olivier Gourmet, Laurent Lucas, Philippe Uchan, Jean Benguigui, François Fehner, François Caron, Philippe Dormoy, Jean-Claude Leguay, Steve Tientcheu, Laurent Schilling, Arnaud Pépin, Frédéric Boismoreau

Son: Frédéric Meert

Dirección de arte: Thomas Salabert

Vestuario: Isabelle Pannetier

Montaxe: Jean-Baptiste Beaudouin

Música: Grégoire Auger

Fotografía: Pierre Cottureau

Produtora: Delante Films / Umedia

Distribuidora: La Aventura Audiovisual

Formato de proxección: DCP2K, 2.39:1

Idioma orixinal: Francés

SINOPSE

Desde que Nora asistiu ao xuízo de Jacques Viguier, acusado do asasinato da súa muller, está convencida da súa inocencia. Por temor a un erro xudicial, convence a un letrado para que o defenda nun segundo xuízo. Xuntos loitarán nunha feroz batalla contra a inxustiza pero, a medida que o círculo se pecha ao redor de Viguier, ao que todos acusan, a busca da verdade de Nora convértese en obsesión.

«Un thriller cunha reflexión apaixonante sobre a xustiza»

LE PARISIEN

“En nós está a idea de que a verdade vén de arriba”

Entrevista con Antoine Raimbault

Como chegou a interesarche o caso Viguiet? Foi o cineasta Karim Dridi quen me falou en 2009 de Jacques Viguiet, un home corrente, moi cinéfilo, co que se cruzou en festivais e que estaba a piques de comparecer ante un tribunal acusado do asasinato da súa esposa, desaparecida había nove anos. Respóndolle que o tema é delicado, complexo e que en realidade xa non se fan películas sobre xuízos en Francia. Pero o meu amigo Karim insiste, el leu algúns dos meus relatos, sempre historias de dúbidas, e está convencido de que esta historia me fará tilín. Por iso, vou a Toulouse para asistir ao xuízo e alí descubro como é a xustiza do meu país e a experiencia desta familia. Un home acusado sen probas, e nenos que estiveron crescendo durante case dez anos nesta terrible situación: «Mamá desapareceu e papá está acusado de asasinalo».

Así que os coñeciches...

Fun construíndo unha relación de confianza coa familia. Probabelmente como non era xornalista, comezaron a falar-me. Logo mantiven unha reunión crucial con Emilie, unha moza que non aparece na película pero que nutriu

enormemente o personaxe de Nora. Ela foi a compañeira de Jacques Viguiet tras a desaparición da súa esposa. Emilie tiña vinte anos e soñaba con ser xuíza cando se coñeceron na escola de dereito. Logo visitara o cárcere, entrará na vida desta familia, permanecerá con eles durante nove anos e fará desta loita contra a inxustiza un verdadeiro sacerdocio. A indignación de Emilie nos bancos do xulgado encaixa co que descubro ao redor da xustiza. Doume conta de que non sei nada sobre o noso procedemento, pero que, en cambio, estou familiarizado cos códigos xudiciais estadounidenses: o interrogatorio, o contra interrogatorio, a obxección. O primeiro plano da pinga de suor da testemuña fronte á multitude... Aquí non hai nada diso. As testemuñas desfilan de costas ao público, mantendo unha relación privilexiada co presidente do tribunal, que é á vez xuíz e árbitro, visten a mesma roupa que a fiscalía e mandan sobre os xurados. En resumo, descubro o noso procedemento inquisitorial, que esixe aos xurados unha convicción íntima, fórmula simétrica e oposta á «dúbida razoábel» requirida nos países anglosaxóns.

En que medida? A nosa convicción íntima ten algo de relixioso. O artigo 353 do Código de Procedemento Penal di: «A lei non esixe que o xurado considere os medios polos cales está convencido [...]. Esixe que se cuestionen en silencio e en meditación e que busquen na sinceridade da súa conciencia que

impresión causaron na súa razón as probas denunciadas contra os acusados e os medios da defensa. O que se pon en xogo son as súas impresións. Trátase do irracional. A convicción íntima é un sentimento. Isto é precisamente o que quero dicir. No procedemento acusatorio, moi representado polo cinema estadounidense, tanto a defensa como a acusación tratan de facer manifesta a súa verdade. A idea principal é que a verdade xurdirá da confrontación, o máis democrática posible, de dúas verdades. En nós, en cambio, está a idea, moi eclesiástica, de que a verdade vén de arriba, de que case é confiscada á xente e deixada en mans dos «máis sabios» (...) Afortunadamente, a defensa está alí para facer valer a dúbida.

Publicado en <https://laaventuraaudiovisual.com>
Tradución: Olalla Cociña

O director

Antoine Raimbault dirixiu catro curtametraxes, que inclúen *24/24* (co-dirixido con Bertrand Eluierd en 2001), *Good Dog* (2003) ou *Your Violence* (2014), no que ofreceu a Éric Dupond-Moretti o seu primeiro papel no cinema. Esta obra tivo unha gran traxectoria en festivais con numerosos premios. En 2017 dirixiu *Garde à pêche*, a súa cuarta curtametraxe. Traballou durante moito tempo como montador e escribiu e desenvolveu varios proxectos de longametraxes. En 2015, colaborou na redacción de *Chouf* por Karim Dridi. Durante os últimos anos apaixonoulle particularmente a xustiza e pasou o seu tempo nos tribunais, alimentando as súas ideas para esta trama xudicial.

NUMAX

NUMAX, S. Coop. Galega
Concepción Arenal, 9 baixo
15702 Santiago de Compostela
TELF 981 560 250 | www.numax.org

MARTA XA TEN O SEU ABONO PROTEXE

E ti, a que
agardas para
abonarte?

Se ti xa es de NUMAX
e queres compartilo,
fai unha foto co teu
abono e compártea.
#eusondenumax